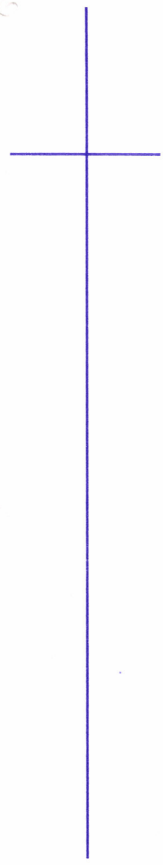

32 N

44B234

- 1996

Op 27 november 1996
is plots en onverwacht overleden te Boortmeerbeek onze medebroeder

Herman Croymans
salesiaan van Don Bosco

Herman Croymans

geboren te Achel op 31 augustus 1924

intrede in het noviciaat te Groot-Bijgaarden op 1 september 1943

eerste tijdelijke professie te Groot-Bijgaarden op 2 september 1944

tweede tijdelijke professie te Hechtel op 9 augustus 1947

eeuwige professie te Oud-Heverlee op 6 mei 1950

priesterwijding te Oud-Heverlee op 19 april 1953

1943-1944	Groot-Bijgaarden	noviciaat;
1944-1945 tot 1945-1946	Grand-Halleux	postnoviciaat;
1946-1947 tot 1948-1949	Sint-Denijs-Westrem	triënnaat;
1949-1950 tot 1952-1953	Oud-Heverlee	theologie;
1953-1954 tot 1955-1956	Kigali	onderpastoor;
1956-1957 tot 1959-1960	Rwesero	leraar en assistent;
1960-1961 tot 1961-1962	Kigali	econoom;
1962-1963 tot 1969-1970	Kigali	pastoor;
1970-1971 tot 1978-1979	Musha	pastoor;
1979-1980 tot 1980-1981	Butare (noviciaat)	directeur;
1981-1982 tot 1983-1984	Butare (theologie)	directeur;
1984-1985 tot 1985-1986	Kimihurura	propagandist;
1986-1987 tot 1989-1990	Kicukiro	econoom;
1990-1991 tot 1993-1994	Kicukiro	boekhouder;
1994-1995 tot 1996	Boortmeerbeek	vicaris.

overleden te Boortmeerbeek op 27 november 1996

HOMILIE

Geachte familie,
beste medebroeders en goede vrienden
van onze medebroeder Herman,

Het plotse, onverwachte heengaan van Herman op woensdag-
namiddag 27 november heeft ons allemaal diep getroffen. *'Niet te
geloven, wij hebben hem gisteren nog op de begrafenis gezien van
de moeder van Fons Ceustermans; dat kan toch niet, want ik heb
deze voormiddag nog met hem vergaderd; deze morgen heb ik hem
nog met de auto naar het station gebracht; ik moet hem eerst zien,
anders kan ik het niet voor waar aannemen...'* Dit zijn maar enkele
van de vele reacties die ik deze dagen opving. Het doet ons pijn
hem nu reeds uit handen te moeten geven, want hij was een ingoede
medebroeder en een toegewijde vicaris van onze gemeenschap van
Boortmeerbeek.

Met eerbied en grote dankbaarheid mogen wij zijn levensverhaal
beluisteren dat getekend is door een diep menselijke, religieuze,
missionaire bewogenheid als salesiaans priester. Hij is geboren te
Achel op 31 augustus 1924 als oudste van 4 kinderen.

In ons huis van Hechtel maakte hij kennis met Don Bosco en de
Salesianen. Hun manier van leven en werken boeide hem zo sterk
dat hij op 4 mei 1943 zijn aanvraag deed om opgenomen te worden
in het noviciaat. Hij schreef naar de toenmalige directeur van
Hechtel het volgende: *'Sedert 6 jaar reeds verblijf ik in het huis van
Hechtel en ik heb er een goede opleiding genoten. Don Bosco is
waarlijk goed voor mij geweest. Nu is echter de tijd aangebroken
om mijn beslissing te nemen en een weg te kiezen naar de verwe-
zenlijking van mijn ideaal. Ik wil priester worden bij Don Bosco om
mij te geven aan de volksjeugd onder de apostolaatsvorm die me
zal worden aangewezen, zoals Don Bosco het heeft gedaan. Mijn
ouders zijn eenvoudige, christelijke werkmensen. Vermits ik de oud-
ste van 4 kinderen ben, brengen mijn ouders een groot offer. Ik zal
trachten, zo u mij opneemt als novice, hun offer en uw vertrouwen*

waardig te zijn. O.L.V. Hulp der Christenen steunt mij.'

Als wij naar zijn leven kijken, is hij inderdaad het offer van zijn ouders en ons aller vertrouwen waardig geweest.

Zijn vorming verliep zoals in die tijd gebruikelijk is: novicaat in Groot-Bijgaarden, filosofie in Farnières, triënnat in Sint-Denijs-Westrem en theologie in Oud-Heverlee, waar hij op 19 april 1953 tot priester werd gewijd.

Ik heb medebroeders gesproken die bij hem in de klas gezeten hebben in Sint-Denijs-Westrem en die met hem spelen hebben gedaan op het speelflein Hulgenrode in Antwerpen. Zij typeren Herman als een man, die zeer goed met kinderen en jongeren kon omgaan. Hij hield van hen en zij hielden heel veel van hem. Van Herman ging een begeestering uit die mensen aantrok.

De vraag van de provinciaal om onze missies in Rwanda te versterken, beantwoordde hij edelmoedig positief. Samen met onze medebroeder, Rik Claes, vertrok hij op 17 november 1953 te Antwerpen met de boot (een tocht van 3 weken) naar Rwanda. Een beeld dat zijn familie zich ongetwijfeld nog zeer goed herinnert. Zijn missiewerk begon in Kigali in de parochiepastoraal. Na 2 maanden aanwezigheid preekte hij reeds in de inlandse taal. De Mwami was aanwezig en kwam Herman feliciteren. Na 8 maanden sprak hij vlot de taal en had hij een goede kennis van de Inlandse spreken, waarin de cultuur en de levenswijsheden van het volk tot uiting kwamen.

In 1956 werd hem gevraagd in Rwesero een klein seminarie op te richten. De medebroeders hadden enorm veel werk en er was armoede, maar er heerste een buitengewone goede geest. Dit enthousiasme van Herman en zijn medebroeders werkte zo aanstekelijk dat er vele jongeren hun roeping ontdekten als salesiaan of priester van het bisdom. Het deed de 13 medebroeders pijn toen ze in 1960 de school aan het bisdom moesten overlaten. Sedertdien kreeg Herman op verschillende plaatsen in Rwanda zeer verscheiden opdrachten als econoom, pastoor, directeur van vormingshuizen, propagandist en boekhouder. Voor 10 000 kinderen van de lagere school hielp hij mee aan de bouw van klaslokalen en bege-

leidde de leerkrachten om de kinderen op te voeden in de geest van Don Bosco. Ook was hij de grote bezieler van de oudleerlingen en medewerkers van Don Bosco.

Hij was hartelijk in de omgang en stond dicht bij de mensen. In alle geledingen van de maatschappij was hij actief, maar hij had een bijzondere aandacht voor de armsten. Ziekenbezoeken en hulpverlening stonden dagelijks op zijn programma. Hij was steeds in de weer voor zijn mensen, die spontaan over hem zegden: *'De Paderi is geen blanke priester; hij is onze priester'*. Zij waren getroffen door zijn grote Godsvrucht, door de overtuigende evangelieverkondiging en door zijn goed hart dat steeds bereid was naar hen te luisteren en hen te helpen.

Tot zijn grote spijt moest Herman op 14 april 1994 door het politiek geweld in Rwanda noodgedwongen naar Vlaanderen terugkeren. Ook in ons huis van Boortmeerbeek werd hij door de medebroeders ervaren als een vaderlijk figuur: joviaal, enthousiast, gelijkmoedig en beminnelijk. Bij het begin van dit schooljaar heeft hij de taak van vicaris van de gemeenschap op zich willen nemen. Hij was zeer trouw in zijn gebedsleven, sterk betrokken bij op de gemeenschap en steeds tot allerlei diensten bereid zowel in- als buitenshuis. Op onze provinciale bijeenkomsten was hij er gaarne bij.

De lezingen van deze viering zijn op Herman van toepassing. Hij heeft zijn leven gegeven voor zijn mensen zoals een Goede Herder. Met veel zorg heeft hij zijn kudde geleid en zijn schapen zijn hem gevolgd omdat zij zijn stem kenden. *'De Paderi is geen blanke priester; hij is onze priester'*. Hij heeft Gods gebod trouw onderhouden: hij heeft geloofd in Jezus Christus en heeft mensen heel graag gezien.

Goede medebroeder, Herman, wij geloven dat God voltooit wat Hij met u begonnen is. Wij vertrouwen u toe aan zijn oneindige liefde. Blijf voor ons en uw dierbaar Rwanda bidden. Leer ons zoals gij van God en mensen houden en vooral oog te hebben voor de allerkleinsten onder hen. Wij zijn God dankbaar voor uw jovialiteit en eenvoud, voor de werkkraft en de goedheid die van u is uitgegaan,

voor uw totale gave als salesiaans missionaris. Moge uw leven een bron zijn van nieuwe roepingen, die wij in onze tijd zo broodnodig hebben.

Maria Hulp der Christenen en Don Bosco zullen u begeleiden naar onze liefdevolle God, bij Wie ge moogt thuiskomen.

Piet Palmans
Provinciaal

Haacht, 3 december 1996

